

'Αφού με δέγματα τρανά παντοταγής φίλης
 θ' άσπηση τους λιμένας μας κι' ο στόλος τής
 άφου θά φτάη κι' ή Βουλή κι' άμφοτέρω τά γένη
 πολιτικός ύστεραμώς δέν θα τ' ερεθίσθῃ,
 άφου κι' άρτός ο Βασιλεύς στο Αίε-λέ-μέν πηγαίνει
 να πάρη τον άέρα του καθός τ' συνειδίξαι.

'Αφού με δρέκανον δέν θάρεθαι κι' ή κόλαρα
 και σόν όσφ έλιπίσμεν να πάσῃ κι' έδω πάρα,
 άφου τ' παρὰβίλωσ κι' εκείν' ή βρωμοέστη
 και διαδάλειον φρεσών ή κάρη μας όπισθη,
 για τόσο μπόστῃ, δλ' αυτά,μα μένωσ' στον σκοπόν
 παύει να βγαίνῃ ο 'Ρώμηος για ένα μήνα μόνον.

Φασουλή, και Περικλέτος,
 ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Πηγαίνω, φίλε Περικλή...

Π. Ποῦ πᾶς;

Φ. Έκει ποῦ πρόκει,
 εκεί ποῦ άνθρωπος κάνεισ δέν θέλω να με βλέπῃ,
 εκεί ποῦ φάτος Βουλευτοῦ δέν φανταζακαμμία
 και δέν φερμάρουσ νηστικοί τὰ Κεντρικά Ταμεία.

Π. Ποῦ δηλαδή;

Φ. Στο Μόν-Ρεπό...

Π. Και πάλιν, δυστυχῆ,

γυρεύεις σώνει και καλά να κάνῃς έξοχῆ;
 Δέν βλέπεισ πῶσ έβασκανιν τὴν εὐτυχῆ μας μοίραν,
 δέν βλέπεισ πῶσ τὰ φρόνια σου κατήφορο έπῃραν,
 δέν βλέπεισ πῶσ τὸ κράτος μας εἰς χρέη περιπλέκεται,
 δέν βλέπεισ τὸ συνάλλαγμα στα ἴδια πῶσ δέν στέκεται,
 δέν βλέπεισ ὡσ' στὸ κόκκαλο πῶσ τὸ μαχαίρι φθάνει,
 άλλα κι' ἐφέτος έξοχῆ ποῦ θέλει, μεχλιφάνῃ
 και μένεισ πάντοτε πιστῶ, εἰς τῆς παλαιῆς δοχαῖς σου;
 φρεσὶ να γασθῆ, παρὰνθρώπω,μ' αὐτὰς τῆς έξοχαῖς σου.
 Δέν βλέπεισ πῶσ τὸ δάνειόν δέν εἴνη άκόμη;
 δέν κάθεσαι να πῆς γι' αὐτὸ και μιὰ δίκαιη σὺ γνώμη;
 άν εἰμπούρησε κιὸ πολλοῦσ να βάλωμῃς στὸ χέρι
 κι' άν με ὀκτῶ τοῖς ἑκατὸν τὸ δάνειον συμφέρῃ;
 Τι να τὸν κάμῃ, Φασουλή, τὸν καθαρόν άέρα
 δταν ὁ γέρο-υπάρχοσ μᾶς πάρῃ τὸν πατέρα;
 Τι σ' όφείλει τὰ κῆματα να βλέπῃς τῆς θαλάσσης;
 δταν μιὰ γόρῃνη δοχαμὶ δέν εἴησ να γαλάσσει;
 τί σ' ὀφείλουσ ὁ ξεροῦσ τοῦ κροῦθιλάσσιου
 δταν στεγνῇσαι, μακάρω και τοῦ έπισσιου;
 Μά ναὶ κῆμῖνο κι' άμγαλο κανηνήγησεσ κοουροῦκῃ...
 δέν βλέπεισ πῶσ ἔλιγγεσ ὁ σῆρκος τοῦ Τρικοῦπῃ,
 δέν βλέπεισ τὸν Σιμποῦλο εἰσ ἔρεθῃ 'στῆ δουλειᾶ
 και βγαίνουσ Νομοσχέδια καθός κλωσθῃσ ποικίλῃ;
 δέν βλέπεισ πῶσ κομμάτῃται τὸ πνεῦμα και τὸ σῶμα,
 δέν βλέπεισ και τὸν 'Υδρογόν τὸν Ναυτικὸν άόμα,
 ποῦ μ' ὀλα τὰ χρωμάτῃρα μορφοῖ να ε' άγορασῃ,
 πῶσ δέν ερεθίσαι μιὰ πηγή για να καλοκρίσῃ;
 Δέν βλέπεισ τὸν Δραγοῦμῃ και τὸν Βισμαρκ, τὸν Κάλνῶ
 δέν βλέπεισ,βρε ζαντόβολο κι' αὐτὸν τὸν Θεοτόκη,

ποῦ πριν ἐγλυκοσάλαζε με ποδογύρων ζεύγη
 και τῶρα μόλις ερχεται 'στὸ Φάληρον και φεύγει;
 Δέν βλέπεισ πῶσ τὰ ἔργα του καθένας πῶσ εἰσράνη
 κι' ὁ τῆς Παιδείας 'Υποῦργῶ; πῶσ ἀτακτῶσ ἐκλάη
 κι' ἀσπρόροχῶσ δέν κῆθησαν και κῆλικο λεπτῶ
 κι' οὐτ' ένα φέλλον κᾶν σῆκῃ; να σκεπασθῇ μ' αὐτῶ
 Δέν βλέπεισ, μπόστῃ, δλ' αὐτὰ,μα μένωσ' στον σκοπόν

[σου]...
 φρο! να γασθῆ, παρὰνθρώπω,μ' αὐτὸ τὸ Μόν-Ρεπό
 'Ενφ με τέτοια κῆματα και τέτοιο κολοκαίρι [σου,
 συνέρχονται κι' ὁ Βουλευτῆ και λιγόνου'στὸ νυκτερί,
 ὁ δὲ Τρικοῦπῃς καθύβγασ μᾶς 'στον άναβρασμόν
 εἰσάγει τὸν καλυκατῆ Προῦλολογομόν,
 ἐνφ μ' ἰδρωτᾶ σρέχεται νυχθήμερόν τὸ κρᾶτος;
 εἰσ ἄπ' ὀλουσ 'βοῖσκεισ ὁ μόνος νυλικῶτος
 κι' ή ἔσθη τὸ καλοκαίριῦ μᾶς λῆσ πῶσ σὲ πειράζει
 και οὐθ' γίνόνται τὸ μαγᾶλο και σὲ παρακουράζει
 και ὀνεισ πεντε φάσκῃλα 'στοῖς στήχουσ και 'στὰ μέτρα.

Φ. Καλλίτερον ὁ άνθρωπος να ἦτο κῆμα κῆρα,
 παρὰ να εἴη Μόν-Ρεπό 'στὸ Φάληρο κῆμῖνο
 χωρὶς άκόμη, Περικλήνα εἶναι πληρωμῆ νο.
 Καλλίτερον ὁ άνθρωπος να γεννηθῆ γαιδοῦρι
 παρὰ με περιθῶρια να κῆην τρανάντοφῃ,
 καλλίτερον ὁ άνθρωπος να ἦτο φμοσῆτης
 παρὰ να θάλλῃ σάν κι' ἐμε να γίνῃ Τραπεζίτης;
 καλλίτερον να ἦμενε για πάντα μιὰ μαμῖμοθ
 παρὰ να τρέχῃ κῆσω τὸν τὸ φῆσμα τοῦ λιμοθ.
 Πηγαίνω, φίλε Περικλή, με πᾶλλοῦσαν καρδίαν
 τὰ φρόνια τὰ μαρκούφικῃ να κλάσσω καρ' ἰδίαν,
 ὡτᾶν ταυφῶτῃς Σέβλακ πηγαίνωσ να φρεβῶσ,
 πηγαίνω σχέδια 'ψηλᾶ κι' ἐγὼ να κατεβῶσ,
 πηγαίνω κᾶτω 'στὸ γυῖλο τὸ σκέλια σου ν' ἀπλόσῃ
 και τὰ κερφῆτᾶ ' Αγγλῆκᾶ να κῆσασοσκέλιωσ
 'στοῖς "Αγγλῶσ τοῖς ηἰματῶσῃ μᾶς τὸν ἄντακτο να

[γῶλο
 και με βλαστήματα 'Αγγλῆκᾶσ τὸ ἄκτι μου να βγάλῃ.
 Πηγαίνω κᾶτωσ Περικλή, να ἰδῶ τοῦ Γαλατῆ
 και να ξεχάσσω τὸν καυτὸ τοῦ Σέπῃ κι' Ἐταξῆ

και λέγε 'στών Πρωθυπουργόν να μὴ παρασκοιζέται
και μήτε γιὰ τὸ δάνειον πολὺ νὰ σελετίτζετα,
ἂν δὲ τόκῳ τοῖς ἑκατὸν 'στούς δανειστὰς δὲν φθάνη
τότε μ' ἔννητὰ τοῖς ἑκατὸν τὸ δάνειον ἄς κἀνη,
ἂν δὲ και τοῦτο, Περικλῆ, δὲν εἶναι ἀρκυτὸν
ἄς δόση δέκα κ' ἔνδεκα εἰσι τοῖς ἑκατὸν.

Φθάνει νὰ γίνῃ δάνειον κ' ἄς γίνῃ δπως δπως...
ἀμάν, μωρέ, γιὰ χρήματα ἐλύσσαζε ὁ τόπος
και δίχως εἰλεχον κ' ἐγὼ εἰς τὴν συσεἰδησίῃ μου
τοῦ θῆνω γιὰ τὸ δάνειον τὴν συγκατάθεσίῃ μου.
Εἰπέ πρὸς τούτους, Περικλῆ, νὰ μὴ παραδουλεύῃ
κ' ἀδιάκοκα μὲ νοῦμερα κλεισμένοις νὰ καλεῦν,
γιατὶ δὲν εἶναι δίκαιον σὺ μὲν νὰ εἶσαι χυῖρος
κ' ἕνας διλλόροδος σὺν κ' αὐτὸν νὰ κατανήση τοῖρας.
Νὰ πᾶς νὰ βρῆς ἐκ μέρους μου κ' ἔκτεινον τὸν Ἐθνάραχ,
ποῦ σήμερα εἰς τὴν Βουλήν κενῶν θρατιῶν ἀρχεῖ
κ' ἂν ὁ Φραντζῆρος ὁ Μκολιε τὸν λέγη ἔκουτιέρῃ
εἰπέ του πὸς κατακαρῶτα δὲν πρέπει νὰ τὸ κέρη,
μηδὲ καθέλου ν' ἀπαντῆ πρὸς ἔρωσις ἀνοσίους
κ' αὐτὰ συμβαῖνουν κάποτε και εἰς τὰς Παρισίους.
Κ' ἂν δὲν σ' ἀκούση, Περικλῆ, ἐπὶ ἀκόμη πᾶς
πᾶς τὸν καθάροτο οὐρανὸ δὲν σκιάζον ἀστρικαῖς
κ' ἐγὼ γιὰ τοῦτο δὲν μπορῶ τὴν φοβηρά μου νὰ κρύψω
και τοῦ Μκολιε τοῦ μακαρῶ τὰ μούτσουνα θὰ τρίψω,
γιατὶ κ' αὐτὸς ὁ Λεροῦ μᾶς ἐπαρραφροσῶθη
χωρὶς τῆς Οἰκονομικῆς τὸ ἄλλα κἀν νὰ νοιώθῃ.

Αὐτὰ, καθήμεν Περικλῆ, νὰ πῆς 'στών Θεοδώρακη,
ποῦ βγήκε τῆς πολιτικῆς τῆς Γαλλικῆς ταιριάει
κ' ἔπερ αὐτῆς νυχθημερόν και λίθους συγκεῖνα
ὡς ποῦ Γαλλόφων ἔγινε κ' ἡ Καρκαλοῦ ἔκεινη.

'Ορίστε τώρα ὁ Μκολιε γιὰ τὸ εὐχαριστῶ
τοῦ φλογεροῦ Γαλλόφωνος ἀλλάζει τὸν Χριστό,
ἀλλ' ἐστὶ Δίεης ὀφθαλμὸς κ' ἐλεύσεται ἡμέρα,
ὅπου θὰ μάθῃ, Περικλῆ κ' ὁ Λεροῦ ἡ λέρα
πὸς ὁ καιρὸς ὁ εὐτυχῆ; δὲν πέρασε γιὰ κἀνα,
ὅπου τὸ εἰκοσάφραγκο ἐπήγε 'στὰ τριάντα.

'Αλλὰ και 'στών ἀπότρυτον νὰ πῆς τὸν ξανθομάλλη
πὸς μέσα του δὲν ἐκρεπε πολὺ καθυδὸ νὰ βάλῃ,
γιατὶ ὁ νῦν Πρωθυπουργὸς τὸν πᾶν Πρωθυπουργόν
τῆς Ἀντιπαλατιέως τὸν εἶπε ἀρχηγόν.

Σιγὰ σιγὰ, δὲν ὀφρεῖ νὰ φαίνεται θυμῶν
κ' ἂν ἐξη μὲ τὸ κόμμα του τὸν Ἐδταζῖον μόνον,
ἀλλὰ δὲν πρέπει δι' αὐτὸ νὰ βράξῃ κατηφῆς
κ' ἄς μὴν ἐξαῖνῃ τὸν Ἰωβ τῆς Παλακῆς Γραφῆς.

Μὰ και τὸν Πιτ χαιρέτα μου, τὸν πρὸς ἀρχὴν δογῶντα
κ' ἐπέε του, φίλε Περικλῆ, νὰ στέρη'σὶ παρόντα
και νὰ ἐπιζῆ κἀντοτε κ' ἔκεινος ἀτὰ καλλίτερα,
νὰ μὴν ἐκπέφῃ δὲ σὺν Πιτ και νὰ μαλῶρη πῆτερα.
Π. Λοιπὸν θὰ φύγῃς, Φασουλή κ' αὐτὸ τὸ καλοκαῖος;
Φ. Θέλω νὰ φύγω μόνος μου πρὸς τῆξενα τὰ μέρη,
ἀποῦ κλανᾶται κατ' αὐτὰς ἀπὸ βροχῆ μουσικῆ
ὁ πεζοπόρος ἀδελφὸς τοῦ Παρασκευῆ τῆ.

'Εκεί κι' ἄγ' ἄν' ἀπερπατῶ σ' ἄσας στέπκας τῆς Ρωσίας,
 νὰ δοκιμᾶω τοῦρανοῦ συχνὰς ψυχρολουσίας
 κι' ἀσούτος κι' ἐλευθερὸς ἐξέδωκ' αἰ διανήγης
 νὰ πλανηθῶ χωρὶς Ραλλοῦ σὺν 'Οδοιπόρος πλάνης
 καὶ νὰ διαβαίνω μόνος μου τὴν μιά καὶ ἄλλη στέπκη
 μ' ἕνα ραβδί 'σὸ χεῖρ μου, χωρὶς λεπτὸ 'στὴν τσέπη
 καὶ σὺν 'Αμπίετος νὰ ρωτῶ κατὰ κοπος καὶ νῆσις
 ἂν ζήσῃ μὲ τὸ δάνειον ἢ τῶν 'Ελλήνων πίστις,
 ὡς ὅτου τέλος, Περικλῆ κι' ἕμένα τὸν 'Ιούδα
 μὲ χάρμη καμμὰ Ρούσικη κατ' μαλλισαρὶ ἀρκοῦδα
 καὶ 'σ' ἄσας ἐρήμιους ἀκουσθῆ ἀλαγαμῶς δεῦς
 καὶ παύσω περιθῶρια νὰ πέρνω 'σὸ ἐξῆς.

Φεύγω δίχως νὰ τὸ θέλῃς
 φεύγω 'στῆς ἄλλος τὰς θίνας...
 πότε πότε νὰ μοῦ στέλλῃς
 'Ἄγῃ βροῦμα τῆς 'Αθήνας.

Τὸ πουργὶ μου εἶναι σκέτο,
 ἂν κι' ἐπρόσμενα στεργλίναις...
 στέλλε μου, βρε Περικλέτο
 καὶ καμπόσις καββαλίναις.

II. Ποῦ θὰ πᾶς καὶ ποῦ θὰ μείνῃς;
 μὴ ζητῆς ἄλλοῦ δροσιᾶ...
 φεύγεις φεύγεις καὶ μ' ἀφίεις
 σὲ μὴν ἄκο' ἀπελπισιά.

Πρόσμενε ν' ἀναχωρήσῃ
 τῶν 'Εγγλέζων ἡ ἀρμάδα
 κι' ὁ γλαδὸς νὰ ξεβρωμήσῃ
 ὡς τὴν ἄλλην ἑβδομάδα.

♦ Δὲν 'μπορῶ... θὰ φύγω... τρέχω
 'σ' τοῦ γλαδὸς τῆς ἀμμουδιαῖς
 καὶ σὺν φίλαγγλος θ' ἀντέχω
 εἰς 'Εγγλέζων μυρωδιαῖς.

Δὲν 'μπορῶ... θὰ φύγω—οἱμοὶ!—
 καὶ στιγμαῖς μου μένουσ' ἄγαις
 κι' ἂν 'σ' τὸν δρόμο 'δῆς ψοφῆμι
 νὰ τὸ τρῶν χιλιάδες μύγαις,

Σὺ ποῦ τόσο μ' ἀγαπᾶς
 καὶ γενναῖα εἶσαι φύσις
 ἀπὸ μέρους μου νὰ πᾶς
 'σὸ ψοφῆμι νὰ τρυφήσῃς.

II. Φεύγεις φεύγεις—ὄτῳμένα!
 τὰ ξερόδια σου ν' ἀπλόνης
 καὶ μαζὶ μου δλοῖνα
 τὸν Μπόλνὲ νὰ φασκελῶνῃς.

Θὰ σοῦ στείλω προίοντα
 τῆς 'Αθήνας καὶ ψοφῆμι
 καὶ θὰ κλαῖω γιὰ τὰ φόντα...
 αἰώνια τὸν ἢ μνήμη.

Κατευόδιο, Φασουλή,
 τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ...
 δεῦξο τοῦτο τὸ φίλ
 καὶ μπαγλάρωμα γερό.

'Η Παυελλήνιος 'Ατμοπλοία
 μὲ τὰ μεγάλα τῆς καὶ τόσα πλοῖα.

"Υμνος γι' αὐτὴν ἂς ἀκουσθῆ κἀν 'Ορφικός κἀν Λίνιος...
 ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, ἀμαῖα Παυελλήνιος!
 ὡσάν καὶ σὲ δὲν ἔγινε ὡς τώρα ἑταιρεία
 καὶ σὺ 'σὸ μέλλον ἄγαθὰ ἐπίσχεσαι μύρια.

'Ακαταπόνητος μοχθῆ κι' εἰς ἔργα προοδεῖς,
 μὲ σκάφη Παυελλήνια ὁ κόμος ταξειδεῖς
 κι' εἰς ἄσιν κι' εἰς 'Ανατολὴν κι' εἰς πᾶσαν προκουμαῖαν
 ἀνατετὰ μεγάλωνος τὴν γαλανὴν σημαῖαν.

Βθέλιπδες τὴν χαρτεῦτον ὁμογενεῖς πολλοὶ...
 μεγάλα τὰ ταξειδία τῆς τἀτμοπλοίας τῆς φροῦρια,
 Συμβούλιον, Διοκικῆς, τὰ πάντα ἐντελῆ...
 ζήτω ἡ Παυελλήνιος, ὅπου τῆς κρέπουσ' δούρια.

Καὶ ὄλαις ποικιλίας,
 μ' ἄλλωνος λόγους 'Αγγελιας.

Παντελῆς ὁ Καραβιάς ὁ δεκάπενταετῆς
 θὰ ἐκιδῆ κατὰ μῆνα Π α ι δ ι κ ἠ ν 'Α κ α θ η μ α ν
 καὶ πιστεῦσ' πᾶς καθῆνας θὰ γραφῆ συνδρομητῆς
 προκληρῶνων δύο φράγκα ἢ δραχμᾶς μὲ προθυμῖαν.

Κουτσουγιάννη τοῦ 'Αγγέλου ἡ 'Αρσικαῖς Καλλίβηκη
 ἔλαβε τὸ διπλωμὰ τῆς ἔχον ἄριστα τρανόν
 κι' ἀντιμείφθησαν ἀξίως ἐμβροῦθους μελέτης κόποι
 πρὸς τιμὴν τῶν γεννητόρων καὶ χαρὰν τῶν συγγενῶν.

'Ο τῶν τροχοδρομῶν Διευθυντῆς Βωτῶ,
 ποῦ πολυκλόων ἔργων τὰ νῆματα κρατεῖ
 καὶ νοῦς τὸν διακρίνει ἀνθρώπου πολυμύρου,
 μετέβαλε τὴν δυνὴν τοῦ καλαίου Φαλήρου.
 'Εκεῖ διασκεδάσις, χοροὶ καὶ μουσικαὶ
 καὶ ἀμαξοστοιχίαι τρῶντι λαϊκαὶ
 καὶ μὲ τὴν τῶση φτήνεμα κι' ἡ φτώχεια πέρνει δρόμον
 καὶ μένει διὰ βίου πρὸς τὸν Βωτῶ εὐγνώμων.

Ο Ρωμὸς γνωστὸν σὰς κἀνω—πᾶς 'σὸ σῆμη μου ἀνέβη,
 'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ἑνοδοχεῖον Ζῶδη, —δῶδ' 'σὸ λῆδ, τρεῖς 'σὸ ξυδί,

μὲ Χημείον, μὲ μὴ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ
 καὶ μὴ χῆρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

'Εκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.